

paa. Jeg kunde ogsaa tænke mig andre Maader. Men i alt Fald staaer det for mig som sikkert, at Tyskland bliver tvunget til at ordne sit Forhold til Udlandet, altsaa ogsaa til os, sit Varekøb, gennem en ny Art Valuta, som det maa sikre ved en centraliseret Devisepolitik. For at sikre den maa det have Aktiver, og disse er enten det Guld, man lader det beholde, eller Tilgodehavender, den fremtidige Eksport forskaffer Tyskland, eller endelig de Kreditter, U. S. indrømmer det. Men i samme Grad, man tager disse Sikkerheder, som Tyskland har i Form af Guld, og som det faar i Fremtiden i Form af udenlandske Tilgodehavender, og henlægger dem til Betaling af Tysklands fremtidige Indførsel, vil det sige, at den gamle Mark bliver daarligere stillet, end den er nu; man tager nemlig derved den sidste Sikkerhed fra den. Derfor kan jeg ikke tro paa, at de Fordringer, vi har i tyske Mark, har den Værdi, vi gerne vil tillægge dem. Og jeg slutter det af en anden Ting, nemlig Englands Holdning. Herrerne vil erindre, at England stadig har forbudt Tyskland at udføre sit Guld. De vil erindre, at Ententen en Overgang — jeg ved ikke, om det er Tilfældet endnu — forbød Tyskland at udføre Kul til os. Jeg gaar ud fra, at Ententen ikke gjorde det for at ærgre Tyskland, thi det var i og for sig ikke til Skade for Tyskland, at det ikke maatte udføre Kul, thi det havde Brug for det alt sammen selv, men jeg kunde tænke mig, at Grunden var den, at Ententen vilde have, at Tyskland skulde ordne først hele sit Markforhold, skabe et Betalingsmiddel, der var Mening i, og i Mellemtiden vilde det ikke tillade os andre for de gamle Marktilgodehavender, vi har, at købe tyske Varer og faa tysk Guld. Med andre Ord, man ønsker, at de Varer, der i Fremtiden skal udføres fra Tyskland, skal betales med danske Kroner eller med en ny sikret tysk Valuta, ikke i den gamle Mark. Men her er vi, som sagt, inde paa Gætningens Omraade, men jeg har paa Fornemmelsen, at det ligger noget i den Retning. Derfor staaer det for mig saaledes, at vi kommer til at tabe paa vore Markfordringer, at de ikke har den Værdi, de burde have, vi taber mere, end vi i og for sig venter. Men jeg tror netop, at naar den gamle Mark staaer saaledes, maa jeg have Lov at gentage, at vort Maal er at befri Kronen fra Markens Favntag, og det vil være Nationalbankens væsentlige og afgørende Op-gave.

Vender jeg mig saa til den Valuta,

vi har til gode i England og Amerika, saa maa jeg sige, at Forholdene har forværret sig i det sidste Aars Tid, vistnok saaledes, at vi har faaet mange Varer fra England og Amerika, oven i Købet mange færdige Varer, som er købt til meget høj Pris og, som jeg før sagde, maaske er af en omtvistelig Bonitet. Det viser sig alligevel, at al Krigsøkonomi er mere eller mindre god. Jeg har haft Lejlighed til sammen med nogle Venner at faa en Beretning om de nye amerikanske Standardskibe, af hvilke der for nylig har været et her i Byen. Det viste sig, at det ikke var særlig godt og brugbart. Med andre Ord, vi har faaet en Del Varer, som rent bonitetsmæssig staaer tilbage, men er meget dyre. Meget værre er det med alle de Raavarer, vi faar, som jeg omtalte i Gaar, og hvis Priser holdes meget højt. Nu har vi ganske vist flere Hundrede Millioner af Fordringer paa England, Amerika, Frankrig og Svejts, jeg ved ikke hvor mange, men det var vist ved Aarets Begyndelse 6—700 Mill. Det er jo ikke blot Bankerne, men ogsaa mange private, der har saadanne Fordringer; af Bankerne er det særlig Handels- og Andelsbanken, og af private er det Østasiatisk Kompagni, Det forenede Dampskibsselskab og mange Redere. Jeg gør opmærksom paa, at en Del af Fordringerne formentlig er anlagte i engelske War-Bonds, i hvilke vi er blevet tvunget til at tegne. De Fordringer, vi havde ved Aarets Begyndelse, er gaaet stærkt tilbage i det sidste halve Aar, nogle mener med op mod 50 Mill. Kr. pr. Maaned. Det vil sige, at man har drænet det Forraad af Kapital, vi raader over til at kunne betale med til Udlandet, og hvorfor vi kunde indføre de Raavarer, vi mangler, for at kunne genopbygge Landet.

Jeg skal tilføje en anden Ting; det er muligt, at der ogsaa vil blive drænet paa vore engelske og amerikanske Forraad af Penge, idet man muligvis vil tvinge os til at købe fremmede Værdipapirer. De ved jo, hvorledes Magterne under Krigen tvang os til at hjælpe med ved fremmede Laan. Bortset fra, at en lav Diskonto allerede vil give Præmie paa at købe lavkursede, højtforrentede udenlandske Værdipapirer, er det ingenlunde umuligt, og der har været noget fremme om, at man paa en eller anden Maade vil tvinge os til at købe udenlandske Værdipapirer, men hvis man ikke vil tvinge os dertil, bør vi i alt Fald ikke være ivrige derefter. Jeg vil spørge Handelsministeren, om han ikke kunde forhandle med Bankerne og selvfølgelig særlig med Nationalbanken om, at de kunde hindre